

RUTE CULTURAL TURISTICE ÎN JUDEȚUL CONSTANȚA
recunoscute și certificate în sistemul european la nivel regional
(<http://turism.gov.ro/web/rute-cultural-turistice/>)

2. „RUTA CREDINȚEI ȘI A SPERANȚEI ÎN JUDEȚUL CONSTANȚA” - ruta religioasă

Mangalia: Acces dinspre București: A2/DN39; Acces dinspre Varna (Bulgaria): E87

Biserica „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”

Descriere: Biserica „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” este monument istoric și de arhitectură religioasă, situată în centrul Mangaliei, fiind una dintre cele mai frumoase și mai vechi biserici de rit ortodox.

Inaugurarea Bisericii „Sfântul Gheorghe” s-a făcut la 2 iunie 1929, în prezența Casei Regale a României și a mai multor personalități: Aurel Vlad, ministrul Cultelor, Teofil Sauciu-Săveanu, arheolog, ministrul Bucovinei, marele profesor de istorie Nicolae Iorga, generalul Condiescu, Mareșal al Palatului, parlamentari ai județului Constanța.

Lucrările de realizare a picturii interioare în frescă și a decorului exterior în mozaic au început în 1964, fiind opera pictorului Gheorghe Răducanu, specialist în pictură murală, care a mai pictat biserici în țară, dar și la Geneva și la Melbourne.

În 1968, biserica a fost pictată în totalitate în interior și parțial decorată la exterior (în aceeași formă găsimu-se și astăzi). Din cauza ideologiei vremii, în interior nu s-a putut picta tabloul votiv cu chipul ctitorului, Regele României Carol I. Din 1942 până la moartea sa, în 1993, preot paroh a fost Vasile Nartea, o personalitate de o cultură aleasă.

Biserica Veche „Sfântul Gheorghe” - Mangalia

Autor: Consiliul Județean Constanța

Biserica „Sf.Mina”

Descriere: Locul bisericii a fost sfințit pe 4 martie 2006, construcția fundației a demarat în lunile imediat următoare, iar biserica propriu-zisă a început să fie montată pe 1 mai 2007, la data de 1 iunie 2007, fiind terminată complet.

Pe 15 iulie 2007, s-a săvârșit slujba de sfințire a Bisericii „Sf. Mina și Sf. Pantelimon și Ermolae”, oficiată de către Înalt Preasfințitul Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului. Este o biserică de lemn, de tip maramureșean, ce aduce pe meleaguri dobrogene o veche tradiție românească, aceea a lemnului.

Bisericile din lemn se remarcă prin tehnica îmbinărilor din lemn și a realizării învelitorilor din șindrilă. Și această biserică respectă rigoarea construcției întâlnită la primele monumente de acest tip.

Biserica are planul dreptunghiular și simplu, turnul-clopotniță de 27 de metri fiind amplasat deasupra pronaosului.

Această turlă este prevăzută cu un foișor, iar în vârful ei este fixată o cruce din fier. Biserica are doar absida centrală, ce prelungeste forma dreptunghiulară (de navă) înspre est. Se respectă astfel tradiția bizantină de a orienta altarul către est.

Pereții sunt formați din lungi bârne de stejar (la bază) și de brad, dispuse orizontal, pe un soclu de piatră de mici dimensiuni, îmbrăcat în ardezie.

Lemnul folosit a fost în prealabil stratificat, fapt ce conferă bisericii o rezistență deosebită (este singura biserică de acest fel din România).

Este folosită o tehnică specială de îmbinare a lemnului, fără cuie sau cu ajutorul cuielor din lemn, impuse de locul și rezistență îmbinărilor.

Biserica „Sf. Mina” - Mangalia
Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Moscheea „Esma Han-Sultan”

Descriere: Moscheea Esma Han-Sultan, unul dintre cele mai vechi edificii de cult musulman din România, a fost construită în 1590, în stil arhitectonic maur.

Moscheea poartă numele prințesei Esma, fiica sultanului Selim al II-lea (1566-1574) și soție a marelui vizir Mehmed Pașa Socollu (1565-1579), care primise de la tatăl ei pământurile Mangaliei.

Moscheea „Esma Han-Sultan”

Autor: Primăria Municipiului Mangalia

Construită din piatră cioplită, cu ziduri groase ca de cetate, moscheea are două rânduri de ferestre, în formă de arc frânt la nivelul superior.

Acoperișul, în patru ape, este acoperit cu olane, specific dobrogene. Minaretul cu terasă, un turn amplasat în partea vestică a geamiei, pe exterior, cu scară interioară în spirală, lansează și astăzi chemările muezinului la rugăciune, către credincioșii musulmani.

În pridvor, se lasă încălțările, spre a nu pângări spațiul sacru din interiorul geamiei. Lespezile din spațiul central sunt acoperite cu multe covoare persane.

Femeile nu sunt admise aici, decât la anumite sărbători (de două pe an). Deasupra pridvorului, un balcon pe stâlpi și cu balustrade de lemn dă spre sală, despărțit de un perete din lemn traforat, unde credincioasele pot asculta slujba, fără ca fețele lor să fie văzute.

Pe plafonul încăperii centrale, într-un diametru de trei metri, o hexagramă din mijlocul căreia coboară un candelabru mare. Pereții, împodobiți cu sobrietate, au motive decorative compuse din texte coranice încadrate în arabescuri - împletituri din linii repetate, inspirate din contururile frunzelor, tulpinilor și florilor.

O firidă în perete este mihrab-ul (altarul), ce indică direcția cardinală a Pietrei Negre Kaaba, în fața căreia Imamul (preotul) slujește serviciul divin în fiecare vineri. Pe același perete se află minber-ul (amvonul) la trei metri înălțime, de unde Imamul ține predica săptămânală către credincioși.

Limanu / Hagieni: Acces dinspre Mangalia - Limanu: DN39 / DJ391B; Limanu - Hagieni: DC8 / DC9

Mănăstirea Limanu-Hagieni

Descriere: Pentru pelerinii care vin să viziteze Podișul Dobrogei de Sud presărat cu monumente arheologice, rezervații naturale și brodat cu o salbă de stațiuni pe litoralul Mării Negre, un punct de atracție deosebit îl are și Mănăstirea Limanu-Hagieni.

Avându-se în vedere faptul că aici, în această zonă, creștinismul a început să pătrundă încă din timpul apostolic, iar Cuvântul Evangheliei a fost propovăduit în cea de-a doua jumătate a sec.I d.Hr. de către Sfântul Apostol Andrei, cu binecuvântarea vrednicului de pomenire a Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și cu purtarea de grijă a Înalt Prea Sfințitului Părinte Teodosie, Arhiepiscop al Tomisului, în iunie 2001 s-a aprobat înființarea Mănăstirii Limanu-Hagieni cu hramul Nașterea Maicii Domnului (8 septembrie).

Mănăstirea Limanu-Hagieni
Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Situată în vecinătatea Rezervației Naturale „Pădurea Hagieni”, pe malul Lacului Limanu, într-un peisaj ce contribuie la construcția sufletească, Mănăstirea Limanu-Hagieni prin prezența ei, creează un mic paradis pentru toți cei care vin zilnic să o viziteze.

Mănăstirea Limanu-Hagieni este situată la 12 Km de orașul Mangalia, pe DJ391 ce leagă orașul Mangalia de localitatea Negru-Vodă.

La Km 9 se intră în stânga spre Rezervația Naturală ”Pădurea Hagieni”, nu se intră în rezervație, ci se ține drumul dintre pădure-lac (dreapta) și terenurile arabile ale localnicilor (stânga) până la locul numit „La gutui”.

Comuna 23 August: Acces dinspre Limanu - Mangalia: DJ391B/DN39; Mangalia - 23 August: DN39

Mănăstirea „Sfinții Ierarhi Nicolae și Bretanion”

Descriere: Mănăstirea „Sfinții Ierarhi Nicolae și Bretanion”, ridicată pe malul lacului Tatlageac, din comuna 23 August, este un așezământ nou, înființat în 2003. În perioada 2006-2010, mănăstirea a prins contur, fiind construite praclisul, chiliile și stăreția.

Mănăstirea „Sfinții Ierarhi Nicoale și Bretanion”

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Născut în Capadocia, posibil ucenic al Sfântului Vasile cel Mare, Sfântul Bretanion (Vretanion) a fost numit episcop al Tomisului în jurul anului 360.

Dintr-o mărturie a istoricului bisericesc Sozomen se cunoaște un episod din care reiese bărbăția și înțelepciunea sa. Astfel, împăratul Valens, care era un aprig susținător al ereziei ariene, a venit la Tomis după încheierea unei campanii războinice împotriva goșilor (369) și, intrând în catedrala episcopală, a încercat să-l înduplece pe episcop să îmbrățișeze credința arienilor prin participarea la Sfintele Taine alături de credincioșii arieni.

Episcopul a refuzat, invocând hotărârile Sinodului I Ecumenic de la Niceea (325), care condamnase arianismul, și a părăsit biserica episcopală, mutându-se într-o altă biserică, împreună cu credincioșii ortodocși. Faptul că s-a mutat dintr-un lăcaș de cult în altul denotă marea răspândire a creștinismului și faptul că, la Tomis, existau cel puțin două edificii de cult creștine. Împăratul Valens s-a supărat pe episcop și a încercat să-l exileze, dar, la scurt timp, l-a reșezat în scaunul episcopal de teama unei iminente răscoale a credincioșilor.

Același lucru este consemnat și în „Acta Sanctorum”: „La Tomis, în Scythia Minor, se sărbătorește ziua Sfântului Bretanion, episcop care a strălucit în biserică printr-o admirabilă sfințenie și zel pentru credința strămoșească, sub împăratul Valens, căruia i s-a împotrivit.”

A avut un rol important și în redactarea și trimiterea documentelor cu privire la transferarea moaștelor Sfântului Sava Gotul în Capadocia, la cererea Sfântului Vasile cel Mare. Sf. Bretanion a condus Biserica Tomisului până aproape de anul 381. Chipul sfântului este pictat în catedrala arhiepiscopală „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Constanța.

Costinești: Acces dinspre Comuna 23 August: DN39 / DC6

Mănăstirea „Sf. Elena de la Mare”

Descriere: Înființarea și construirea Mănăstirii „Sf. Elena de la Mare” a fost posibilă datorită mamei regelui Mihai, principesa Elena. Aceasta donează în anul 1921 aproximativ 100 de hectare de pământ la malul Mării Negre pentru a se ridica o mănăstire care să poarte hramul Sfinților Împărați Constantin și Elena, această mănăstire avea să poarte numele de Mănăstirea Sfânta Elena.

Biserica Mănăstirii „Sfânta Elena de la Mare” adăpostește moaște ale Sfântului Nifon, Patriarhul Constantinopolului și ale Sfinților Mucenici Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel, județul Tulcea.

Prima mențiune a acestei mănăstiri apare în anul 1934, atunci se pomenește despre Mănăstirea Sfânta Elena de la Mare, iar episcopul Gherontie al Constanței amintește despre acest lăcaș de cult ca fiind unul modest format din stăreție, paraclis, clopotniță pe stâlpi și o fântână.

Sfințirea mănăstirii a fost realizată și în prezența cunoscutului istoric Nicolae Iorga. În mănăstire trăiau măicuțe care însă din anul 1930 sunt înlocuite de către călugări, ca urmare a numeroaselor atacuri piraterești de la malul mării care le puneau viața în pericol.

În urma decretului din anul 1959, mănăstirea se închide și este dărâmată de către comuniști, iar pe pământurile acesteia se ridică satul care primește numele de Schitu.

Așezământul monahal se reînființează în anul 1990 cu ajutorul financiar și moral al măicuței Maria Vasile care își vinde casa și toate proprietățile și începe construirea mănăstirii.

Arhiepiscopul Tomisului, Înalț Prea-Sfințitul Lucian Florea, sfințește în luna mai a anului 1996 locul în care urmează să se construiască noul lăcaș de cult, iar doi ani mai târziu se târnosirește biserica cu hramul Sfinților Împărați Constantin și Elena.

Pictorii Radu Trandafir și Adrian Dumitru sunt cei care realizează pictura bisericii, aceasta ajunge să fie sfințită în luna mai a anului 2005.

Mănăstirea „Sf. Elena de la Mare”

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Techirghiol: Acces dinspre Costinești: DN39 / DJ383

Schitul „Sfânta Maria”

Descriere: În anul 1928, primul patriarh al României - Miron Cristea - cumpără în stațiunea balneară Techirghiol o vilă modestă cu 16 camere, înființând un sanatoriu preoțesc pentru clerul din întreaga țară.

Mai târziu, patriarhul Justinian, confruntându-se cu politica partidului comunist din primii ani ai epocii lui Gheorghiu-Dej - când, deși nu se începuse încă campania de dărâmare a bisericilor, se încerca totuși prin toate mijloacele confiscarea clădirilor care aparțineau Bisericii - a încercat să salveze printre altele și Sanatoriul Preoțesc de la Techirghiol. Astfel, în anul 1951 aduce aici de la stâna regală de la Sinaia, o bisericuță de lemn, înființând un schit de maici și făcând din sanatoriu o anexă a schitului.

Construită de către obștea sătească din satul Maiorești, județul Mureș, în sec. al XVIII-lea, bisericuța cu hramul „Sf. Apostoli Petru și Pavel” a fost mutată în anul 1934 de către regele Carol al II-lea la Castelul Pelișor de la Sinaia, unde însă, după instaurarea comunismului, a rămas în paragină până când patriarhul Justinian a adus-o și a restaurat-o la Techirghiol.

Inițial, planul bisericii este un tip arhaic: dreptunghiular, cu partea de vest poligonală cu trei laturi și absida altarului, decroșată, poligonală cu cinci laturi. După transportarea ei la Techirghiol, restauratorii adaugă un pridvor sculptat și un turn de clopote cu foișor.

În documentele care s-au păstrat în legătură cu această bisericuță se amintește că exista o clopotniță, situată însă separat de corpul bisericii propriu-zise. Pereții bisericii sunt alcătuiți din bârne de stejar de grosime variabilă între 25-30 cm, suprapuse orizontal și îmbinate printr-o tehnică specifică lăcașurilor de lemn din Transilvania numită: „coadă de rândunică” iar în unele locuri prin cuie de lemn. Aceste bârne au un aspect natural, nefiind finisate, păstrându-se astfel caracteristicile trunchiului de stejar din care au fost tăiate.

Întregul ansamblu este împrejmuit de un brâu median cu aspect de funie împletită, simbol al comuniunii sau o modalitate de delimitare simbolică a spațiului sacru.

Ca elemente distinctive pentru bisericile de lemn din Transilvania și aici se întâlnește pictat tricolorul ca semn de unitate națională. Pe de altă parte prigonitorii Mântuitorului sunt înfățișați în chipul husarilor, modalitate de exprimare, în viziunea populară, a adversității față de dușmanii poporului, sentimente care își puteau găsi libera expresie în astfel de lăcașe sfinte de rezistență ortodoxă în fața prozelitismului protestant și catolic.

O altă imagine larg răspândită în pictura din sec. al XVIII-lea este cea a Sfântului Cristofor cu cap de câine, care în această bisericuță este asociată cu imaginea morții în chip de schelet cu coasa și care, în Transilvania se întâlnește chiar și pe zidurile caselor, țărani având credința că îndeosebi acest sfânt îi protejează de duhurile rele. Se regăsește, astfel, pe de o parte stilul naiv al țărănilor zugrăvi anonimi iar pe de altă parte rafinamentul unei picturi de factură romanică târzie. Este una din puținele biserici de lemn care și-a păstrat integral pictura.

În incinta mănăstirii se află și fântâna cu statuia Sf. Pantelimon, ocrotitorul medicilor și al celor bolnavi, sculptată în bronz de renumitul sculptor român Ion Jalea și adusă de patriarhul Justinian de la Spitalul „Sf. Pantelimon” din București.

Curtea Schitului „Sf. Maria Techirghiol”

Autor: Consiliul Județean Constanța

În anul 1999-2000, s-a amenajat în cadrul mănăstirii o bază de tratament balnear, sub ocrotirea Sf. Pantelimon care, în prezent funcționează în cadrul Centrului Social-Pastoral „Sf. Maria”.

Pentru protejarea bisericuței care, fiind monument istoric, are nevoie de condiții speciale de întreținere și adăugând faptul că este neîncăpătoare pentru obștea monahală și credincioșii care participă la slujbe, Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist a înfipt crucea în anul 2000, pentru construirea unei noi biserici de zid cu același hram: „Adormirea Maicii Domnului”.

Lucrările de construcție au început în anul 2003, iar în anul 2009, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a sfințit Paraclisul cu hramul „Sf. Pantelimon” de la demisolul noii biserici, unde în prezent se desfășoară slujbele religioase.

Biserica catolică „Sf. Konrad de Parzheim”

Descriere: Biserica catolică Sf. Konrad a fost ridicată la începutul secolului trecut (1924) de către comunitatea germană din Techirghiol. Inițial aparținea cultului creștin evanghelic.

După chemarea "Heim ins Reich" din 1940 a regimului nazist, aproape toți germanii au plecat din localitate, capela fiind părăsită.

Trecând în parohia romano-catolică "Sf. Anton" din Constanța, biserica este acum romano-catolică și poartă hramul Sf. Konrad de Parzheim (sfânt care a trăit la sfârșitul secolului 19).

În biserică se oficiază slujbe până în jur de 15 septembrie de către un preot romano-catolic din Constanța, în fiecare duminică.

Biserica „Sf. Konrad de Parzheim”

Autor: Primăria Orașului Techirghiol

Biserica „Sfântul Prooroc Ilie Ilie Tesviteanul”

Autor: Primăria Orașului Techirghiol

Biserica „Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul”

Descriere: Parohia „Sfântul Ilie” din Techirghiol a fost înființată în anul 1907, iar piatra de temelie a bisericii a fost pusă la 20 iulie 1909. Sfântul lăcaș a fost sfințit în anul 1914, iar jumătate din costurile construcției au fost suportate de marele artist Constantin Tănase.

Eforie Sud: Acces dinspre Techirghiol: DJ383 / DN39

Biserica cu hramul „Nașterea Sf. Ioan Botezătorul”

Descriere: Biserica Ortodoxă cu hramul Nașterea Sf. Ioan Botezătorul își are destinul legat de ctitorul stațiunilor Techirghiol (Ioan Movilă) și Eforie (Carmen Sylva). În anul 1935, soția lui Ioan Movilă și copii Sever și Alina Movilă reușesc finalizarea și sfințirea locașului de cult. De atunci și până în prezent, preoții și credincioșii acestui locaș de cult au reușit să păstreze vie credința ortodoxă într-o zonă cu comunități religioase diverse, cu naționalități diferite și trecând prin mai multe regimuri totalitare.

Biserica „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul” din Eforie Sud are o istorie de peste un secol, fiind monumentul spiritual care leagă comunitatea de întemeietorul orașului, cel care acum își doarme somnul de veci în ea.

Biserica „Nașterea Sf. Ioan Botezătorul”

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Piatra de temelie este pusă la data de 14 iunie 1913, la inițiativa Elenei, văduva lui Ioan Movilă, cel care a întemeiat în anul 1899 stațiunea Eforie Sud (cu vechea denumire de Techirghiol-Movilă). Elena a fost ajutată de fiul ei Sever Movilă, iar hramul bisericii ce se va ridica în Eforie Sud avea să fie „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”. Lucrările au fost întrerupte din cauza Primului Război Mondial, fiind reluate abia în anul 1923. Construcția a fost proiectată de arhitectul Marin Mihăescu.

După 12 ani, în 1935, biserica din Eforie Sud este finalizată. În același an, Sever Movilă solicită episcopului Gherontie binecuvântarea de a muta osemintele tatălui său, boierul Ioan Movilă, de la cimitirul Bellu din București, la biserica din Carmen Sylva (Eforie Sud de azi).

Același episcop, Gherontie al Tomisului, sfințește Biserica „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul” în data de 25 august 1935. În timpul slujbei, osemintele lui Ioan Movilă, purtate de doi preoți, au fost așezate în pronaosul bisericii. Pe piatra mormântului stă scris: „Aici se odihnesc osemintele lui Ioan I. Movilă, întemeietorul și ziditorul acestui oraș, născut în București la 6 august 1847 și decedat la 13 ianuarie 1904...”.

Biserica a fost consolidată în anii 2000-2005, când a fost refăcută și pictura și au fost schimbate ferestrele.

Eforie Nord: Acces dinspre Eforie Sud: DN39

Biserica „Nașterea Maicii Domnului”

Descriere: Demersurile pentru construcția Bisericii cu hramul „Nașterea Maicii Domnului” din Eforie Nord încep încă din 1991, prin mai multe cereri adresate de Parohia Eforie Nord I, Arhiepiscopia Tomisului și Protoieria Constanța adresate prefectului Adrian Rădulescu, Secretariatului de Stat pentru Culte și Primăriei Eforie pentru obținerea unui teren în concesiune gratuită pentru noua biserică.

Eforturile sunt încununuate de succes la începutul anului 1992. Prin sprijinul unui grup de inițiativă având în frunte pe inginerul Paul Giurcanu, fiu de preot, s-a reușit prin preoții Miu Gheorghe și Vasile Guriță punerea și sfințirea pietrei de temelie de către Arhiepiscopul Lucian al Tomisului. Ulterior, s-a turnat fundația noii clădiri și înființarea unei noi parohii care a funcționat cu serviciile religioase într-o capelă ridicată pe același teren concesionat și care astăzi are destinația de capelă mortuară.

*Biserica „Nașterea Maicii Domnului”
Eforie Nord*

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

În anii imediat următori, lucrările au stagnat, fiind reluate abia în februarie 2001 și finalizate în septembrie 2001. Pe 8 septembrie 2001, noul locaș de cult este sfințit de I.P.S. Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, în prezența autorităților locale și județene, a unui sobor impresionant de preoți și a credincioșilor ce și-au văzut visul împlinit.

Ridicarea într-un timp atât de scurt a noii bisericii a fost rodul unei întâmplări providențiale care l-a avut ca protagonist pe dl. Florentin Leica devenit ctitor principal, un vrâncean plecat în SUA înainte de Revoluția din 1989, care s-a întors în țară și s-a așezat în Eforie Nord în anul 2000. Văzând proiectul bisericii prezentat de preotul paroh din aceea vreme, Florentin Leică și fratele său Adrian Leică s-au hotărât să reia lucrarea de la stadiul rămas și să o ducă până la sfârșit având alături și pe d-l inginer Rusu Gheorghe, antreprenor în construcții. Lucrările desfășurate în ritm alert au făcut posibilă sfințirea bisericii în 8 septembrie 2001.

O frumusețe aparte a bisericii o reprezintă pictura care s-a realizat între anii 2004-2005 de către pictorul Marian Rondelii, prin grija d-lor Florentin Leica și Florin Brânzan.

Fațada din față are 3 mozaicuri (2001) reprezentând Nașterea Maicii Domnului și Sf. Arh. Mihail și Gavriil, toate fiind opera pictorului Firica din Constanța.

Înzestrarea Bisericii cu odoare (candelabre, icoane argintate, obiecte de cult, evanghelii, proscomidiar, sfeșnice, tetraevanghel) s-a făcut în principal prin efortul financiar al d-lui Florentin Leică și al familiei sale. Clopotele bisericii s-au realizat la Iași și au inscripționate numele donatorilor principali, însemnele arhiepiscopiei și anul construirii bisericii - 2001. Catapeteasma s-a realizat în comuna Lunca, județul Neamț și s-a montat în august 2001, tot prin grija familiei Leica. În 2004, s-au montat candelabrele cumpărate de asemenea din Grecia.

Un aspect deosebit de interesant pentru cei care pășesc în Biserica Nașterea Maicii Domnului sunt băncile în stil american, realizate la dorința donatorului Florentin Leica de către tâmplarul Liviu din Tuzla.

Tot cu specific american este și despărțitura dintre pronaos și naos. La fel și pangarul generos din pronaos. Sfânta Cruce din Sfântul Altar a fost realizată de meșteri populari din comuna Lunca - Neamț.

Agigea: Acces dinspre Eforie Nord: DN39

Schitul de stil vechi „Izvorul Tămăduirii”

Descriere: Complexul monahal cu două lăcașuri de cult și chilii este ridicat pe dealul de pe malul Canalului Dunăre-Marea Neagră. Aici trăiesc opt călugări, într-o lume ruptă de zbuciumul realității. Construcția sa a demarat în anul 1998.

Constanța: Acces dinspre Agigea: DN39

Catedrala Ortodoxă „Sf. Petru și Pavel”

Descriere: Catedrala Ortodoxă cu hramul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” a fost ridicată după planurile arhitectului Ion Mincu, între 1883-1885, inaugurarea sa având loc la 22 mai 1895.

Construcția Catedralei este realizată în stil greco-roman, din cărămidă presată, impunându-se prin monumentalitatea fațadei și prin turnul înalt de 35 m. Biserica are formă de treflă cu elemente arhitectonice eclesiastice, într-un ansamblu care scoate în evidență trei turlle bine proporționate cu restul clădirii.

Pridvorul susținut pe coloane de marmură cu capiteluri ornamentate în motive vegetale, arată, de la prima întâlnire cu monumentul, părțile laterale care se reproduc în interior și deschid larg, cu ospitalitate, intrarea în Biserică.

Interiorul e bogat în linii arhitectonice cu arcade ce susțin cupola centrală încadrată între ferestre mari, lăsând totodată întregă prestanța Sf. Altar, sub calota care încheie grandios o întregă simetrie de firide etajate și balcoane laterale. Acestea toate atrag admirația pentru proiectantul care le-a gândit și pentru constructorii care le-au ridicat, dându-le un edificiu monumental care creează în interior o atmosferă proprie trăirii religioase.

Catedrala Ortodoxă „Sf. Petru și Pavel”

Autor: Consiliul Județean Constanța

Biserica face parte dintre monumentele zidite în perioadă ce a urmat războiului de independență din 1877, perioadă care a constituit pentru statul român un salt în progresul social-istoric și economic și din care au rămas edificii de valoare apreciate pentru stilul lor și mai ales pentru rezistența și durabilitatea lor.

Prima pictură a fost executată în ulei de pictorul Gh.D.Mirea între anii 1885-1888 în stil realist, mult discutată sub aspect religios și considerată la acea vreme ca necorespunzătoare.

Până în anul 1925 a servit ca biserica parohială pe o fundație slabă care a cedat ușor vremii și care, în urma bombardamentului din timpul celui de al doilea război mondial, s-a deteriorat.

Pictura este refăcută în 1959-1961 de către Gheorghe Popescu și Niculina Delavrancea, frescele fiind redată în factură neo-bizantină cu o coloratură românească.

Catedrala adăpostește, din anul 2001, racla cu moaștele Sfinților Mucenici Epictet și Astion, fapt ce motivează din ce în ce mai mulți creștini să vină aici și să participe la slujbele deosebite ce se țin cu diferite ocazii. Pe lângă aceste moaște, Catedrala mai adăpostește moaștele Sfântului Mare Mucenic Pantelimon (din 1931) și osemintele Sfinților Auxențiu și Simeon Stâlpnicul. Una dintre cele mai prețioase icoane este Icoana Maicii Domnului (pictată la mănăstirea Durău).

Aspectul monumental al clădirii cu centuri de beton și cărămidă presată, cu profile decorative și coloane de marmură, spațiul deschis spre Mare prin parcul imediat vecin, ca și interiorul bogat în teologie și vibrații artistice, fac din această biserică un monument de artă și un dar al credinței strămoșești, un altar ridicat din dărnicie sufletească și virtuozitatea. De aceea se oferă mereu ca punct de reper pentru tot ce constituie monument de cultură, produs spiritual al puterii creatoare românești și formă de exprimare a fondului specific de viață națională și religioasă. Catedrala Sf. Petru și Pavel a fost inclusă pe Lista monumentelor istorice de interes național.

Biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” - „Sfinții Îngeri”

Descriere: Parohia „Sfinții Îngeri” este pe una dintre cele mai importante artere ale orașului, B-dul Tomis. Majoritatea locuitorilor Constanței o cunosc însă sub denumirea de „Capela Militară”, deoarece biserica s-a construit la sfârșitul perioadei interbelice, între anii 1938-1940, cu contribuția Armatei, într-o zonă în care, pe atunci, erau amplasate mai multe unități militare.

După anul 1951, odată cu începerea lucrărilor de extindere și urbanizare a orașului, în jurul bisericii, s-au construit foarte multe blocuri de locuințe, iar unitățile militare au fost dezafectate. Așa a început să se închege o nouă comunitate parohială, drept pentru care s-a luat hotărârea trecerii sfântului locaș de la statutul de capelă militară la cel de biserică de enorie.

Biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” - „Sfinții Îngeri”

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Lucrările de construire a bisericii au început în anul 1938 și a fost amplasată în curtea fostului Regiment 13 Artilerie, cu destinația inițială de a fi capelă militară, pentru nevoile religioase ale ostașilor și ofițerilor din Garnizoana Constanța dar și pentru credincioși.

Planurile de construcție au fost întocmite de arhitectul șef al Patriarhiei, Dl. Ionescu Berechet, în stilul bisericilor bizantine, cu adaptarea fațadei la stilul brâncovenesc național, folosind pridvorul cu coloane.

În Hrisovul de Temelie sunt menționate aspecte foarte interesante care ne permit identificarea implicării unor personalități ale vremii în opera de construire a sfântului lăcaș.

Construcția s-a terminat în anul 1940, iar sfințirea bisericii s-a făcut la 20 octombrie în același an de episcopul Gherontie Nicolau al Tomisului și de episcopul armatei Partenie Ciopron, împreună cu un impresionant sobor de preoți și diaconi.

Între anii 1959-1961, s-a executat pictura în tehnica fresco de către pictorul Costin Ioanid, împreună cu sora sa, Lucia Ioanid. Greutățile întâmpinate de artist în procurarea unor materiale de bună calitate s-au reflectat, din păcate, în rezistența în timp a lucrării. Pictura a fost spălată de două ori și, în cele din urmă, s-a degradat iremediabil. De aceea, după consultarea mai multor specialiști în domeniu, s-a luat hotărârea repictării integrale a sfântului lăcaș. Între anii 2005-2011, o echipă de ucenici condusă de pictorul bisericesc Botea Adrian a realizat actuala pictură, biserica fiind resfințită, la data de 8 noiembrie 2011 de I.P.S. Părintele Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, împreună cu un sobor de preoți și diaconi. Au fost înnoite și mobilierul, catapeteasma și stranele.

Biserica „Sf.Mina”

Descriere: Biserica „Sf.Mina” reprezintă o locație deosebită, fiind o oază de liniște în interiorul Constanței.

Lăcașul de cult este situat în Parcul Tăbăcărie, pe malul lacului cu același nume, ferit de zgomotul orașului. Biserica a fost construită între anii 1995-1997, după planurile arhitectului Nicolae Goga și respectă în cele mai mici detalii stilul tradițional maramureșan.

Pe lângă frumusețe, impresionantă este înălțimea bisericii, a cărei turlă măsoară 43 de metri și poate fi observată din mai multe zone ale orașului. Datorită acestui aspect, Biserica „Sfântul Mina” din Constanța ocupă un loc bine meritat pe lista celor mai înalte biserici de lemn din România.

Interiorul lăcașului de cult impresionează și el prin frumusețe simplă și austeritate, întreg mobilierul și toate obiectele decorative fiind sculptate în lemn. Catapeteasma reprezintă principalul element care atrage atenția atunci când se pășește în interiorul bisericii, iar pictura care o acoperă a fost realizată de pictorul bucureștean, George Sorin Nicolae.

Biserica păstrează planul dreptunghiular, în formă de navă, cu toate compartimentele specifice, într-o îmbinare măiestrită de elemente tradiționale maramureșene. Acoperișul este numai din lemn, șindrila lucrată în coadă de rândunică, fără elemente metalice.

Stilul general de decorare este cel gotic, identificat în special în realizarea catapetesmei, în acord cu stilul brâncovenesc al părții sale inferioare (ușile împărătești și cele diaconești).

Biserica „Sf.Mina”

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Ca anexe ale construcției centrale, în partea sudică se află poarta maramureseană cu 4 turnulețe, în colțul sud-estic al bisericii se află Altarul de vară; troița din fata bisericii este darul lasat de către meșterii lemnari fiind încadrată într-un element decorativ.

Pe latura nordică a bisericii se află clopotnița lucrată în același stil, care adăpostește clopotele mari, celelate două mai mici aflându-se în turlă. Biserica „Sfântul Mina” merită să fie vizitată pentru frumusețea unui lăcaș de cult tradițional românesc pe malul Lacului Tăbăcăriei, în apropierea Mării Negre.

Biserica Armenească „Sf. Maria”

Descriere: Biserica Armenească din Constanța poartă hramul "Sfânta Maria" și este situată pe țărmul mării, în apropierea Bisericii grecești. Acest lăcaș de cult întruchipează existența poporului armean pe pământuri dobrogene și reprezintă o pată de culoare pe harta multiculturalității constănțene.

Primii armeni au ajuns în Dobrogea în secolul al XV-lea, stabilindu-se în acele vremuri la Babadag, centru administrației otomane care stăpânea atunci ținutul dintre mare și Dunăre. Armenii au ajuns mult mai târziu la Constanța, iar potrivit însemnărilor istorice, în 1740 aceștia și-ar fi ridicat o biserică de lemn aproape de malul mării.

Actuala Biserică armenească funcționează într-o clădire ridicată în anul 1880 și care a funcționat ca școală pentru copiii comunității armenice. În 1940, sala de spectacole aflată la primul etaj al școlii a fost transformată în lăcaș de cult, asta după ce biserica de lemn a comunității a fost distrusă de un incendiu. Din cauza lipsei de elevi, școala a fost închisă în 1948, iar Biserica a preluat întreaga clădire.

Biserica armenească este una apostolică și tradițional ortodoxă ca și cea românească, însă există mici diferențe în ceea ce privește celebrarea câtorva sărbători religioase.

În general, biserica armenească se aseamănă cu cea ortodoxă românească din punct de vedere arhitectural, având formă de navă sau cruce și fiind alcătuită din naos, pronaos și altar. Având în vedere că Biserica armenească de la Constanța a fost amenajată într-o fostă școală, arhitectura sa este diferită față de cea a lăcașurilor de cult tradiționale. La interior, pereții bisericii nu sunt pictați, ci sunt acoperiți cu icoane de dimensiuni mari.

Lăcașul de cult a fost renovat între anii 1990-1991 și 1998-2002, atunci când s-au adus îmbunătățiri interiorului, acoperișului și tencuielii exterioare. Schimbările arhitectonice au dus la realizarea unor arcade largi, a unui altar deschis și a clopotniței tipic armenesti aflată în exteriorul clădirii.

De remarcat este faptul că și în prezent slujbele din cadrul acestei biserici se țin în limba armeană clasică, o limbă pe care cei mai mulți credincioși nu o înțeleg. Există însă și situații de excepție, cum ar fi căsătoriile mixte, atunci când oficierea se face în limba română.

Biserica Armenească „Sf. Maria”

Autor: Consiliul Județean Constanța

Biserica Greacă „Metamorfosis”

Descriere: Biserica Greacă „Metamorfosis” este cea mai veche biserică ortodoxă din Constanța. Ea a fost ridicată între 1862-1868 prin contribuțiile și donațiile etnicilor greci din Constanța și alte localități din țară, precum și a grecilor din întreaga Europa. Biserica a fost târnosită în anul 1868 cu hramul „Metamorfosis” - „Schimbarea la față” în română.

Biserica Greacă „Schimbarea la Față” (Metamorfosis)

Autor: Consiliul Județean Constanța

Clădirea are o formă dreptunghiulară cu un acoperiș plat, fără clopotnițe și este destul de joasă.

Forma și înălțimea se datorează instrucțiunilor clare date de către Sultanul Abdel Azis în al său Firman Impărațesc (Dobrogea făcea parte la acea dată din Imperiul Otoman) emis către autoritățile orașului Constanța și prin care Sultanul aproba donația terenului către Comunitatea Greacă din Constanța, stabilește dimensiunile bisericii și interzice autorităților turcești să întârzie construcția bisericii sau să pretindă taxe de la aceasta.

Firmanul a fost obținut în urma strădaniilor Patriarhului din Constantinopol (actualul Istanbul) și a unei delegații de greci din Constanța.

În dreapta intrării în biserică se găsea la început o mică clopotniță din lemn, care a fost înlocuită în 1945 cu una mai înaltă decât biserica și făcută din zidărie, grație donației făcute de către Ilia Arapi Spano fiul lui Emanuil, așa cum atestă și placa de marmură încastrată pe clopotniță. Tot prin partea dreaptă a intrării în biserică era accesul la etajul 1 al Teatrului Elpis, care, ca și Biserica, era construit și aparținea Comunității Elene.

Biserica era înconjurată de o curte și putea fi ocolită prin aceasta. În stânga intrării, în curte, se găsea o mică clădire folosită ca și casa parohială și în care își țineau ședințele membrii episcopiei bisericii.

Astăzi clădirea nu mai poate fi ocolită datorită extinderii clădirii casei parohiale și a construirii de anexe în spatele Bisericii. În curtea bisericii se mai găseau până prin anii 70 două cruci de piatră ai marilor binefăcători ai Comunității Elene din care a mai rămas numai una - cea a Mariei St. Rizou.

Începând din anul 1954, Biserica Greacă - Metamorfosis a fost încadrată ca Monument Istoric și în lista de Patrimoniu a Academiei Române. Biserica a fost preluată la mijlocul anilor 70 de către Biserica Ortodoxă Română și aparține de atunci de Arhiepiscopia Tomisului.

În prezent are statut de parohie mixtă româno-elenă, slujbele fiind ținute atât în limba română, cât și în limba greacă.

Biserica Romano-Catolică „Sfântul Anton de Padova”

Descriere: Biserica Romano-Catolică "Sfântul Anton de Padova" a fost zidită între anii 1935-1937, după planurile și sub îndrumarea arhitectului Romano de Simon din București.

Biserica a fost construită pe locul fostei capele, ridicate în anul 1885.

Edificiul actual este o bazilică, construită după modelul celor din nordul Italiei, lucrată în cărămidă aparentă, în stil romanic, specific secolului al XIII-lea.

Interiorul bisericii este, de asemenea, din cărămidă aparentă, fapt care nu necesită și nici nu permite tencuirea bisericii. Hramul bisericii este Sfântul Anton de Padova.

Casa parohială este nouă și a fost construită între anii 1992-1995.

Biserica a fost declarată monument de arhitectură din anul 1955.

Biserica Romano-Catolică „Sfântul Anton de Padova”

Autor: Consiliul Județean Constanța

Moscheea Regală „Carol I” (Marea Moschee)

Descriere: Geamia a fost construită între anii 1910-1912. Planurile au fost realizate de inginerul Gogu Constantinescu, sub îndrumarea arhitectului Victor Ștefănescu.

Din punct de vedere arhitectural aparține stilului maur, arhitecții având ca model Moscheea Konya din Anatolia. Moscheea a fost ridicată în semn de omagiu adus comunității musulmane din orașul Constanța, la ordinul Regelui Carol I, pe locul unei geamii mai vechi.

Este prima construcție din beton armat din România, minaretul având o înălțime de 47 m. Scara interioară numără 140 de trepte în spirală până la locașul muezinului, de unde se anunța ora de rugăciune în trecut. Interiorul are o frumoasă pictură murală și adăpostește un valoros covor oriental, primit ca donație din partea Turciei. Covorul provine din insula Ada Kaleh și a fost proprietatea sultanului Abdul Hamid având o vechime de 200 de ani. Covorul este impresionant datorită mărimii și greutateii sale (144 mp și greutate de 490 kg). Moscheea a fost declarată monument istoric de interes național.

Marea Moschee din Constanța
Autor: Consiliul Județean Constanța

Geamia Hunchiar

Descriere: Geamia a fost ridicată în anul 1860 de către sultanul Abdul Aziz.

Din punct de vedere arhitectural este caracterizată prin simplitate, fiind realizată în stil maur, ornamentele interioare păstrând caracteristicile orientale. Sanctuarul are formă pătrată, iar minaretele sunt lipsite de ferestre, având doar o scară prin care se accede la balconul cu rol ceremonial.

Geamia este declarată monument istoric de interes național.

Marea Moschee din Constanța
Autor: Consiliul Județean Constanța

Murfatlar: Acces dinspre Constanța: DN3

Biserica „Nașterea Maicii Domnului”

Descriere: Biserica „Nașterea Maicii Domnului” a fost ctitorită în anul 1906, când neamul românesc sărbătorea 40 de ani de domnie a Majestății Sale Carol I al României și alipirea Dobrogei la țară mamă, în urma războiului de independență din anul 1877.

Construcția bisericii a început în anul 1903, construită din piatră, cu turla înalte după planul arhitectului D.Bănescu, pictorul pentru catapeteasmă C.Bobie, iar pentru pereți Petru Serafim. S-a lucrat timp de 3 ani, astfel că în vara anului 1906 a fost finalizată.

Cupola bisericii a fost avariata la marile cutremure, mai ales turla care a fost și este construită din caramidă și nu din piatră ca restul clădirii.

Biserica „Nașterea Maicii Domnului”

Autor: Primăria Orașului Murfatlar

În prezent, biserica este introdusă pe lista monumentelor istorice. Biserica este construită în formă de corabie, simbolizând Corabia lui Noe care a salvat omenirea de la potop, îmbinând forma de cruce, care simbolizează crucea Mântuitorului Isus Hristos care ne salvează de la toate ispitele lumesti. Hramul bisericii este sărbătorit pe 8 Septembrie, în ziua nașterii Sfintei Marii.

Deleni: Acces dinspre Murfatlar: DN3

Mănăstirea „Nașterea Maicii Domnului” din Deleni

Descriere: Mănăstirea Deleni este construită pe unul dintre frumoasele dealuri de lângă comuna Deleni din județul Constanța, la o distanță de 700 de metri de drumul național DN3.

Pe același drum național mai pot fi vizitate și alte două mănăstiri, precum Peștera Sfântului Andrei și Mănăstirea Dervent.

Schitul Deleni a fost ridicat în anul 2003, prin donarea unei suprafețe de 10 ha teren arabil, de către familia Borchiș, Arhiepiscopiei Tomisului.

Locul schitului Deleni a fost sfințit în mai 2004, de către IPS Teodosie.

Biserica din lemn a fost târnosită pe data de 7 septembrie 2008.

Mănăstirea „Nașterea Maicii Domnului” din Deleni

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Ion Corvin: Acces dinspre Deleni: DN3

Mănăstirea „Peștera Sf. Apostol Andrei”

Descriere: La 4 km de localitatea dobrogeană Ion Corvin se găsește Mănăstirea ”Peștera Sfântului Apostol Andrei” cu cele trei biserici și corpul de chilii, situate într-un frumos cadru natural.

Mănăstirea poartă hramurile Sfântului Apostol Andrei (biserica din peșteră și biserica mare) și Acoperământul Maicii Domnului (biserica mică). Primul loc care se vizitează în Mănăstire este biserica din peștera Sfântului Apostol Andrei, locul unde se pare ca a sălășluit Apostolul Andrei.

Peștera este o biserică adevărată săpată în stâncă, amplasată la baza unui mic munte împădurit. În locul altarului se află o icoană mare a Sfântului Apostol Andrei.

În actuala biserică din peșteră, în pronaos, într-o nișă, se află un fel de pat, scobit inițial în piatră, despre care tradiția spune că pe el se odihnea Apostolul Andrei. Mănăstirea are acum și o biserică mică situată la câțiva zeci de metri de peșteră.

Mănăstirea Sfântului Apostol Andrei

Peștera Sfântului Apostol Andrei

Autor: Consiliul Județean Constanța

Biserica a fost sfințită cu hramul Acoperământul Maicii Domnului. În biserica mică se păstrează o sfântă raclă cu moaștele Sfântului Andrei. Este o cruce în forma de X, în fața Sfântului Altar, în partea stângă. În centrul crucii se află o părticică din degetul Sfântului Apostol Andrei, adusă de la Mitropolia Trifiliei din Grecia, iar în cele patru laturi ale crucii sunt părticele din sfintele moaște ale sfinților dobrogeni: Zoticos, Attalos, Kamasis și Filippos, sfinții martiri de la Niculițel, Epictet preotul și Astion monahul. A treia biserică este biserica mare a cărei construcție a început în 1998 și s-a terminat în 2002.

Biserica poartă hramul Sfântului Apostol Andrei. În apropiere se mai găsește și Izvorul Sfântului Apostol Andrei.

Legenda: Tradiția spune că atunci când Sfântul Apostol Andrei a ajuns aici, în această zonă nu exista apa. Atunci a lovit cu toiagul în stâncă și a izvorât apă, păstrându-se Izvorul Sfântului Apostol Andrei ca mărturie până în zilele noastre, nesecând niciodată.

Mii de credincioși din toate colturile țării, dar și din afara ei, vin aici pentru a se ruga pe locul unde a trăit Dumnezeu Apostol. În acest loc plin de har, se săvârșesc zilnic cele Șapte Ceasuri, Sfânta Liturghie, se citesc rugăciuni pentru cei bolnavi și, de asemenea, Molitfele Sfântului Vasile cel Mare. Sute de acatiste, iconițe, cruciulițe și alte obiecte religioase sunt depuse de credincioși în scobiturile din pereții peșterii, semne ale profunde credințe și ale legăturii dintre oameni și Dumnezeu.

Aici, în decursul anilor, s-au săvârșit numeroase minuni, vindecări miraculoase, iar puterea sfințitoare a peșterii, calitatea curativă a apelor și slujbele pline de har ale cuvioșilor părinți au făcut din această zonă unul dintre cele maienerate locuri creștine din România.

La fiecare hram, la Peștera Sfântului Andrei vin zeci de mii de pelerini, ca la un adevărat Bethleem al românilor.

Băneasa: Acces dinspre Ion Corvin: DN3

Schitul „Sf. Gherman din Dobrogea”

Descriere: Schitul „Sfântul Gherman din Dobrogea”, înființat în toamna anului 2011, se află în rezervația naturală "Canaraua Fetei". Biserica și chiliile sunt construite din lemn.

Sfințirea bisericii și a schitului a avut loc în 2012. „Canaraua Fetei” este o rezervație naturală, cu faună și flora protejată, care se întinde pe aproximativ 170 de hectare. În centrul acestei întinderi deosebite, relieful se avântă spre cer, născând un perete abrupt, asemenea unui canion, ce atinge pe alocuri chiar câțiva zeci de metri.

În acest perete de calcar există o serie de grote și peșteri foarte vechi. Potrivit *tradiției locale*, pe la baza peretelui de calcar ar fi curs apele Dunării, cu multă vreme în urmă.

Legat de numele locului, se spune că aici și-ar fi ascuns românii soțiile și fiicele, când în țară au năvălit turcii.

Pentru a ajunge la "Canaraua Fetei", trebuie urmat firul Ceairului, un rau care ia ființă doar în lunile cu ploi abundente. După aproape jumătate de kilometru de mers prin albia râului, într-un cot ascuns al văii, se află biserica săpată în calcar.

Schitul „Sf. Gherman”

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

În partea de jos a bisericuței se afla o încăpere mică, pe care un cutremur a stricat-o, iar în partea de sus se află naosul și Sfântul Altar, unde se poate ajunge doar cu mare dificultate. În interiorul bisericuței au fost descoperite mai multe nișe pentru opaiț, câteva inscripții și trei morminte.

Din bisericuță pornește un tunel subteran, lung de peste 30 de metri, care, însă, este blocat de niște bolovani. Potrivit *legendelor locale*, acest tunel merge până în Cetatea Adamclisi.

Până la înființarea Schitului Sfântul Gherman, biserica rupestră de la Canaraua Fetei s-a aflat în grija Mănăstirii Dumbrăveni. Sfântul Cuvios Gherman din Dobrogea s-a născut în jurul anului 368, probabil în localitatea Casimcea, din județul Tulcea. În jurul anului 377, împreună cu Sfântul Ioan Casian, Cuviosul Gherman pleacă în Țara Sfântă, la o mănăstire din Betleem, unde se nevoiesc vreme de doi ani. Mai apoi, după ce trec prin Egipt, cei doi se opresc în Constantinopol, unde îl cunosc pe Sfântul Ioan Gură de Aur. Acesta din urmă, cunoscând viețuirea lor sfântă, îi hirotonește pe amândoi: pe Ioan Casian întru diacon, iar pe Gherman întru preot. În ziua de 29 februarie 405, pe când cei doi se aflau la Roma, cautând să-l ajute pe Sfântul Ioan Gură de Aur, care fusese exilat a doua oară, Cuviosul Gherman trece la cele veșnice.

Ostrov: Acces dinspre Băneasa: DN3

Mănăstirea Dervent și Izvorul Tămăduirii Dervent

Descriere: În apropierea ruinelor Cetății antice Dervent din lunca Dunării de Jos, în sec. al IX-lea, a luat ființă o puternică sihăstrie, înființată de călugări autohtoni, sub influența vechilor așezări monahale din partea locului.

Așezământul, cunoscut drept Mănăstirea Dervent, este o ctitorie a monahului Elefterie Mihai (1929-1936) și a fost ridicată pe locul unui cimitir creștin. Biserica, în formă de cruce, a fost construită după planurile arhitectului N. Săvulescu din Călărași.

Mănăstirea Dervent

Autor: Consiliul Județean Constanța

În interiorul Bisericii se află, o *icoană făcătoare de minuni*, ce a fost donată mănăstirii de o familie înstărită și despre care mulți oameni mărturisesc că a avut efecte curative asupra lor.

O altă minune se află într-un Paraclis, iar o surată a acesteia este plasată în exteriorul acestuia. Este vorba despre o *cruce de piatră*, despre care se pare că se mărește vizibil în înălțime.

În Dobrogea și în țară este recunoscut ca izvor tămăduitor *Izvorul de la Mănăstirea Dervent*, despre care tradiția spune că a apărut la rugăciunea Sfântului Apostol Andrei, cel care, în drumurile sale, s-a oprit în locul din apropierea actualei mănăstiri pentru a-i învăța cuvântul Evangheliei pe cei din zonă. După predica sa, a bătut cu toiagul în pământ și a izvorât o apă limpede în care i-a botezat pe cei ce au dorit să primească botezul creștin. Mănăstirea Dervent, care înseamnă Trecătoare, este situată la 100 km S-V de Constanța, în dreapta șoselei Constanța-Ostrov.

Mănăstirea este îmbrățișată pe o parte și alta de Dunăre și lacul Bugeac care, cu zăvoaiele și luncile mănoase din jur, oferă un tablou pitoresc de o deosebită frumusețe.

Mănăstirea are chilii, un magazin bisericesc, dar și un complex muzeistic unde este amenajat un muzeu de istorie cu obiecte descoperite la Cetatea Păcuiul lui Soare și la Dervent, dar și un muzeu bisericesc cu obiecte vechi de cult.

Cernavodă: Acces dinspre Ostrov: DN3 / DJ223

Biserica „Sf. Împărați Constantin și Elena”

Descriere: Construcția bisericii creștine, de cult ortodox, s-a realizat între anii 1882-1895 în stil bizantin. Aceasta are formă de cruce, cu o cupolă mare la mijloc și este construită din piatră și cărămidă, acoperită cu tablă.

Tâmpla, amvonul și stranele sunt sculptate în lemn de stejar. Pictura bisericii, în frescă, este opera renumitului pictor Vermont și este realizată în stil bizantin.

În timpul războiului din 1916-1918, biserica a suferit deteriorări. După finalizarea războiului, preotul Ioan Ciocan a refăcut-o și a sfințit-o, în anul 1936.

Sub conducerea preotului Constantin Coadă și a preotului Teodor Samoilă a fost recondiționată pictura, păstrându-se elementele picturii inițiale, făcute de Vermont. Cu excepția turlei, care este opera lui Ioanid, multe icoane sunt executate de pictorul Vermont, unele de pictorul Ionescu, iar altele sunt donate de credincioșii bisericii.

O mare parte din icoane provin de la biserica veche, cum ar fi: „Sf.Nicolae”, din anul 1864, „Sf.Ioan Botezătorul”, din 1895, și „Iisus Hristos”, din 1895.

În anul 1952 s-a repictat biserica de către pictorul I.Taflan, sub conducerea cântăreților bisericești Angheliescu Nicolae și Tudorache Vasile.

Temelia a fost pusă în anul 1882, terminându-se în anul 1895.

În anul 2001 a avut loc restaurarea bisericii și refacerea picturilor. Biserica „Sf. Împărați Constantin și Elena” este inclusă pe lista monumentelor istorice de interes național.

Biserica romano-catolică cu hramul „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”

Descriere: În 1936 a fost cumpărată de către Arhiepiscopie o clădire care a funcționat ca sediu parohial și capelă până în 1950, când a fost naționalizată de către autoritățile comuniste, iar preotul comunității, italian de origine, a fost arestat.

Parohia a fost reînființată în 1991, capela aflându-se într-o stare avansată de degradare.

În 1997 au început lucrările de construcție la noua biserică a comunității, care au fost finalizate în 2003.

Biserica „Sf. Împărați Constantin și Elena”

Biserica romano-catolică cu hramul „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”

Biserica ortodoxă din lemn „Sf. Apostol Andrei”

Geamia „Mehmet Efendi”

Autor: Primăria Orașului Cernavodă

Biserica ortodoxă din lemn „Sf. Apostol Andrei”

Descriere: Construită în stil maramureșean, lăcașul de cult se detașează prin eleganța construcției. Piatra de temelie a fost pusă în anul 2000, construcția fiind finalizată în anul 2003.

Geamia cultului musulman „Mehmet Efendi”

Descriere: După unele surse, moscheea a fost ridicată în anul 1756 de către sultanul Osman al III lea, după altele, cele mai numeroase, ar fi fost ridicată în anul 1868 cu piatră de la un vechi pod roman peste lacul Carasu. Se pare că acolo a rămas singura școală de rit musulman, unde s-a predat până în 1989.

Fântâna rituală, sculptată într-un simplu cub de calcar, precede intrarea. Ușa geamiei invită într-un larg vestibul, în care se lasă încălzirile, după care se intră în sala de rugăciune sau, pe scara din colț, se urcă direct în galeria femeilor.

În sala cea mare câteva detalii individualizează geamia din Cernavodă: nișa mihrabului are un ancadrament din zidărie, format din doi pilaștri și un fronton arcuit; parapetul mimerului, ca și cel care mărginește zona de la parter rezervată femeilor, sunt tot din zidărie lucrute, cu perforații mari, rotunde.

Cel mai aparte element e tavanul, care nu e plan, partea centrală fiind înălțată în forma unui trunchi de piramidă. Și minaretul de la Cernavodă este un unicat. Aceeași zidari ingenioși au rotunjit balconul muezinului în forma unui cuib de rândunica, săltat pe trei rânduri successive de zimți din tencuială. Zidăria fațadelor e învelită într-o tencuială subțire prin care se ghicesc vag blocurile de piatră.

Două plăci cu inscripții, prima aflată pe baza minaretului, pe care îl datează la 1886, iar a doua pe fațada de vest, consemnează reparații și consolidări ale geamiei. Ciubuce de tencuială și centuri de beton îmbrățișează fațadele, într-o deplină consonanță vernacular cu celelalte componente ale edificiului. În prezent este declarată monument istoric.

Topalu: Acces dinspre Cernavodă: DJ223

Mănăstirea „Sfinții Epictet și Astion” de la Capidava

Descriere: Eminența sa I.P.S Arhiepiscopul Tomisului - Teodosie, știind că la Capidava a fost o episcopie care data cel puțin de la începutul secolului al VI-lea, a decis să înființeze la Capidava o mănăstire de călugărițe cu viață comunitară. Astfel, mănăstirea a fost înființată în 2007 și continuă să se dezvolte și să crească.

Ocrotitorii cerești ai mănăstirii Capidava sunt Sfinții mucenici Epictet și Astion ale căror sfinte moaște, datând din ultimele decenii ale secolului al III-lea au fost descoperite în ruinele cetății Halmyris în județul Tulcea, în apropierea brațului dunărean Sfântul Gheorghe, unde cei doi mucenici au murit pentru Hristos și Evanghelia Sa.

Sfinții mucenici Epictet și Astion se sărbătoresc pe data de 8 iulie, aceasta dată fiind și hramul Mănăstirii de la Capidava. Date sumare referitoare la sfinții martiri Epictet și Astion arată că sunt originari din Asia Mică, dintr-un orașel din Frigia, provincie din vestul peninsulei, aproape de țărmul Mării Egee.

Mănăstirea „Sfinții Epictet și Astion” de la Capidava

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Din cauza persecuțiilor dictate de împăratul Dioclețian (284-305 d. Hr.), în jurul anului 290 d. Hr. Sfinții Epictet și Astion și-au părăsit patria; s-au imbarcat pe o corabie și s-au îndreptat asemenea altor călugări misionari capadocieni spre Scythia Minor. Au ajuns la o mănăstire din cetatea Halmyris de la gurile Dunării. Aici, cei doi monahi, au continuat să răspândească învățăturile Sfintei Evanghelii și să convertească la creștinism pe mulți din locuitorii cetății.

Pătimirile Sfinților Epictet și Astion au avut loc între 298-303. Latronianus, guvernatorul cetății Halmiris, a fost informat de minunile Sfinților, generatoare de convertiri în masă, fapt ce contravenea slujirii idolilor.

Spre exemplu, Astion s-a rugat pentru un om aproape mort, căzut de la mare înălțime, care și-a revenit. Acest om putea fi chiar unul dintre muncitorii la lucrările de la castru roman existând pe atunci. Văzând tăria credinței lor, guvernatorul Latronianus a poruncit lui Vigilantius, unul dintre judecători, ca cei doi monahi să fie decapitați.

Cu toate că nu fusese încă dat decret de persecuție generală a creștinilor (primul s-a dat la 24 febr. 303), ci numai a celor din armată, Latronianus a poruncit chinuirea și apoi decapitarea Sfinților Epictet și Astion, înainte de 303. În schimb, Vigilantius care s-a convertit la creștinism, nu a avut de suferit și e posibil ca tocmai el să fi alcătuit Actul martiric al Sfinților, care apoi se citea comunității creștine locale, în legătură cu slujirea de cult, spre pomenirea Sfinților și îmbărbatarea creștinilor. Vigilantius era un localnic din Halmyris, magistrat roman, judecător, fiind unul dintre anchetatorii Sfinților. Auzind el mărturia celor doi Sfinți înaintea lui Latronianus, le-a rostit și el, impresionat, vreme de trei zile. Astfel că în ziua a patra, Vigilantius a strigat în auzul tuturor: „Eu sunt creștin, o, tirane Latronianus! Facă-se cu mine voia lui Dumnezeu!” după care, mergând la Sfinții Epictet și Astion din închisoare, s-a botezat cu toată casa lui.

Sfinții Epictet și Astion sunt primii martiri creștini de pe pământul țării noastre, iar până în anul 313 când s-au oprit persecuțiile creștinilor, s-au mai adăugat și alți martiri în cetățile dobrogene, cum ar fi: Niculițel, Axiopolis, Durostorum.

Hârșova: Acces dinspre Topalu: DJ223 / E60

Biserica „Sfinții Constantin și Elena”

Descriere: Biserica „Sfinții Constantin și Elena” a fost construită între anii 1893-1904.

Suprafața ocupată de construcție este de 478 mp. Construcția este executată după proiectele întocmite de o echipă de ingineri italieni, sub conducerea domnului Anghel Saligny. După mărturii verbale, atât proiectantul cât și constructorul bisericii a fost italianul Luigi Felicciano, unul dintre meșterii aduși din Sicilia de Saligny pentru podul de la Cernavodă.

Biserica actuală se află așezată în partea de Apus a orașului, pe un masiv de piatră calcaros ce s-a aflat în interiorul fostei cetăți romane Carsium. Din fosta cetate nu a mai rămas decât o bucată de zid gros de 2 m, care se găsește în partea de sud a orașului. Biserica a fost sfințită la 8 septembrie 1908 cu hramul „Sfinții Împărați Constantin și Elena” ce-l poartă și astăzi, de către Preasfințitul Episcop al Galaților.

În timpul războiului din 1916, biserica a fost profanată de către armata turcă, fiind transformată în grajd de cai.

S-a resfințit în 1919, redându-se cultului cu aceeași frumusețe. Bani necesari pentru construcția și podoabele bisericii s-au adunat din donațiile credincioșilor, de la Prefectura Constanței și Casa Regală.

Biserica „Sfinții Constantin și Elena” - Hârșova

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Împrejmuirea care-i din piatră și fier a fost executată de frații Drumea din Hârșova. Temelia bisericii se află săpată în piatră naturală, peretii sunt făcuți din cărămidă nepresată.

Stilul bisericii este bizantin, în formă de cruce.

Acoperișul este din tablă galvanizată. Biserica are 7 turlă, 2 principale, una centrală înconjurată de 4 mai mici și are încăperile obișnuite lăcașurilor ortodoxe: pronaos, naos și altar.

Interiorul bisericii primește lumină suficientă prin 26 de ferestre, în loc de geamuri biserica fiind împodobită cu vitralii și de un policandru cu 72 de lumini.

Toată pictura bisericii a fost executată de către pictorul ploieștean Toma Vintilescu. La executarea picturii a mai contribuit și pictorul italian Cantini cu tabloul „Lăsați pruncii să vină la mine”, care se găsește în pronaosul bisericii pe partea stângă.

Culorile măiestrit armonizate, bogăția detaliilor, diversitatea fizionomiei personajelor, conferă acestor picturi o mare valoare artistică.

Mănăstirea Prodromița

Descriere: Mănăstirea „Prodromița” a fost înființată cu binecuvântarea IPS Teodosie în anul 2012, de călugărul Teofan Mandache, în rezervația naturală Canaralele de la Hârșova (ROSPA00177) și se suprapune parțial peste limita sitului Canaralele Dunării. Lăcașul de cult poartă hramul „Icoana Maici Domnului Prodromița de la Muntele Athos”.

În această biserică se află o copie după icoana făcătoare de minuni de la Muntele Sfânt. Icoana este zugrăvită pe lemn de tei, ea având un metru înălțime și 0.70 metri lățime. Cercetată la microscop, icoana nu prezintă urme de pensulă, acest lucru întărind credința cum că Sfintele Fețe au fost pictate în chip minunat de mâna nepământească. Prăznuirea acestei icoane are loc în fiecare an, pe data de 12 iunie, cu priveshere de întregă noapte.

Mănăstirea îl mai are ocrotitor și pe Sfântul Ioan Botezătorul. Credincioșii prezenți la sărbătoarea mănăstirii se pot închina la fragmente din moaștele Sfinților Pantelimon și Andrei Criteanul care se păstrează aici.

Legenda: Icoana Prodromița a fost pictată acum 150 de ani. Dorindu-și din tot sufletul ca și la Schitul românesc Prodromul să fie o icoană făcătoare de minuni, monahul Nifon și ucenicul său, Nectarie, au venit de la Sfântul Munte Athos la lași unde au găsit un meșter iconar, Nicolau Lordache, care a început să o picteze.

La un moment dat, după ce a pictat veșmintele, meșterul iconar a întâmpinat dificultăți la pictarea chipurilor, amânând lucrul până a doua zi. Dimineața, după rugăciune, când a vrut să se apuce de lucru, a găsit fețele pictate în mod desăvârșit. De aceea se spune că icoana nu a fost făcută de mână omenească.

Mărturia pictorului se află la schitul Prodromul într-un document datat 29 iunie 1863. Iată ce scria el, în data de 29 mai 1863, despre zugrăvirea icoanei: „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din orașul Iași, am zugrăvit această Sfântă Icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăși mâna mea, și în vremea lucrului a urmat o minune preaslăvită, în modul următor: După ce am terminat veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fața Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos; iar după ce am dat gata mâna întâia și a doua, apucându-mă de noapte ca să termin de zugrăvit, privind eu la chipuri am văzut că totul a ieșit dimpotrivă, pentru care foarte m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul. Și așa, făcându-se seară, m-am culcat mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, dar socotind că a doua zi sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul de lucru. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei mătăanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă să-mi lumineze mintea, ca să pot isprăvi Sfânta Icoană; și când m-am dus să mă apuc de lucru, o! preaslăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! S-au aflat chipurile terminate desăvârșit, precum se vede. Eu văzând această minune, n-am mai îndrăznit a-mi pune condeiul pe ea, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși greșeală am făcut aceasta, ca să mai dau lustru la o asemenea icoană. Aceasta este povestirea acestei Sfinte Icoane.”

Geamia Sultanului Mahmut

Descriere: Geamia Sultanului Mahmut, monument istoric reprezentativ pentru spațiul etnocultural dobrogean, se află în localitatea Hârșova, județul Constanța. Caracteristic acestui edificiu arhitectural, este minaretul, care defapt îi și marchează apartenența la religia musulmană.

Geamia a fost construită la începutul secolului al XIX-lea (1812), în timpul sultanului Mahmut al II-lea, născut la palatul Topkapi, din Constantinopol, fiind fiul sultanului Abdulhamid I. Acesta a domnit ca sultan al Imperiului Otoman din 1808 și până în 1839. Perioada domniei lui a rămas în istorie datorită reformelor administrative, fiscale și militare, care au culminat cu Decretul Tanzimatului aplicat de fiii săi Abdülmecid I și Abdülaziz I. Mama sultanului, despre care s-a zvonit că ar fi verișoară cu soția lui Napoleon, Josephine, era Valide Naksh-i-Dil Haseki.

Crucea: Acces dinspre Hârșova: DN2A

Mănăstirea „Sfânta Cruce”

Descriere: Mănăstirea „Sfânta Cruce”, cu hramul Izvorul Tămăduirii (Vinerea din Săptămâna Luminată), se află sub jurisdicția Arhiepiscopiei Tomisului.

Așezământul este situat într-o zonă pitorească, în vecinătatea rezervației naturale Allah-Bair (Movila lui Dumnezeu, în limba turcă). Lângă mănăstire se află un izvor, cunoscut de localnici sub numele de Izvorul Tămăduirii, căruia credincioșii îi atribuie proprietăți curative.

Mănăstirea „Sfânta Cruce”
Autor: Arhiepiscopia Tomisului

În perioada interbelică, izvorul a devenit loc de pelerinaj la sărbătoarea Izvorul Tămăduirii. În ziua praznicului, preoții săvârșeau slujbe - inițial Sfântul Maslu, ulterior sfințirea mică a apei - pentru credincioșii adunați în poiana de lângă izvor, urmate de o serbare câmpenească. Pelerinajul a căpătat amploare deosebită după căderea regimului comunist.

În anul 2001, aflând tradițiile populare legate de acest izvor, I.P.S. Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului a hotărât înființarea în poiana de lângă el a unui așezământ monahal.

Mănăstirea Sfânta Cruce a fost înființată la 1 iulie 2005. Biserica așezământului a fost ridicată în anul 2007 și sfințită în 5 iulie 2009.

Primul corp de chilii a fost construit între anii 2005-2007, cel de-al doilea, între anii 2007-2010. Au mai fost ridicate clopotnița, altarul de vară și câteva dependințe. Urmează a fi construite biserica mare și alte corpuri de chilii. Paraclisul actual, cu hramurile Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla (7 august) și Înălțarea Sfintei Cruci (14 septembrie), este construit din lemn, în stil maramureșean, ușor modificat. Este de plan triconc, cu toate cele trei abside poligonale cu cinci laturi. Se compune din pridvor deschis, pronaos, naos și altar. Pronaosul este suprapus de un turn-clopotniță cu foișor. Pridvorul, împodobit cu sculpturi, este dezvoltat pe trei laturi în jurul pronaosului. În părțile de apus și de miazăzi, prevăzute cu intrări, pridvorul este suprapus de câte un balcon. Partea de miazăzi a pridvorului este ușor lărgită și are acoperișul asemănător unei turle de dimensiuni mai mici. Întregul edificiu este amplasat pe un postament din piatră. Corpurile de chilii ale așezământului, construite din zidărie, au stilul arhitectonic vechi românesc, cu pridvor deschis la parter și balcon la etaj.

Așezământul monahal Sfânta Cruce are statut de mănăstire de maici, cu viață de obște.

Legenda: Unul dintre punctele de atracție pentru pelerinii sosiți la mănăstirea Sfânta Cruce îl constituie Izvorul Tămăduirii. Credința privind proprietățile curative ale acestui izvor pare a fi fost preluată de românii ortodocși de la populația musulmană din zonă. Membrii acestei comunități obișnuiau să se spele aici și să atârne lângă izvor batiste sau cârpe, probabil, ca mărturie a trecerii lor. Ulterior, aceste gesturi rituale au fost preluate și de către creștini. De la acest izvor provine și cel mai important hram al așezământului monahal - Izvorul Tămăduirii.

Pantelimon: Acces dinspre Crucea: DN2A / DJ226B

Mănăstirea Călugăreni

Descriere: Biserica a fost construită în 1914, ca biserică de parohie cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. În anul 2008 a fost înființată mănăstirea cu hramul „Acoperământul Maicii Domnului”, iar biserica a fost restaurată. Pe 1 octombrie, Biserica Ortodoxă cinstește Acoperământul Maicii Domnului.

Legenda: Sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului a fost instituită în amintirea unei minuni petrecute în biserica mănăstirii „Maica Domnului” din Constantinopol, în timpul împăratului Leon Înțeleptul (secolele IX-X). Starețul mănăstirii, Cuviosul Andrei, a văzut o minune dumnezeiască, în care i s-a arătat Maica Domnului ce acoperea cu un sfânt omofor cetatea Constantinopolului. Cuviosul Andrei l-a chemat și pe ucenicul său, Epifanie, care, împreună cu ceilalți părinți, au reușit să deslușească semnificația biblică a minunii (Maica Domnului este maica întregului neam creștinesc, după cuvintele Mântuitorului rostite când era pe Cruce către Sf. Ioan Evenghelistul: „Iată mama ta” (Ioan 19,27)) și să dedice o sărbătoare deosebită iubirii materne pe care Maica Domnului o arată față de neamul omenesc.

Acoperământul Maicii Domnului este ca un scut protector peste toți creștinii Bisericii care se roagă cu credință pentru a fi izbăviți de ispite și de suferințe.

Târgușor: Acces dinspre Pantelimon: DJ225

Mănăstirea ”Sf. Dionisie și Efrem cel Nou”

Descriere: În cinstea și pomenirea faptelor și lucrărilor cuvioșilor Dionisie și Efrem cel Nou, în anul 2009, s-a pus baza acestei mănăstiri din inițiativa I.P.S. Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, fiind mănăstire de monahii cu viață de obște.

În vara anului 2011, s-a ales terenul pentru ridicarea Sfântului Locaș din comuna Tîrgușor, județul Constanța. În vara aceluiași an, s-au construit paraclisul, patru chilii, trapeza și dependințele, începându-se totodată rânduiala monahală. După scurt timp, la 3 septembrie a aceluiași an s-a sfințit paraclisul și s-a oficiat prima slujbă. În cadrul mănăstirii poate fi găsită o copie a Icoanei Maicii Domnului Grabnic-Ascultătoare, de la Mănăstirea Dohiariu din Sfântul Munte Athos.

Legenda: În ținuturile dobrogene, la anul 470, se naștea Cuviosul Dionisie cel smerit, din părinți binecredincioși. Îmbrățișează de tânăr viața călugărească, fiind tuns în cinul monahal la una din renumitele mănăstiri ale Eparhiei Tomisului. Pe la anul 496, Cuviosul Dionisie merge la Roma, traducând canoanele Sinoadelor ecumenice din greacă în latină, precum și unele opere patristice. El a întemeiat era creștină dionisiană, în locul erei păgâne, începând calendarul și numărarea anilor de la întruparea lui Iisus Hristos. Cuviosul Dionisie a murit în 545, în mănăstirea Vivarium din Calabria, Italia, fiind canonizat ca Sfânt Cuvios de către Biserica Ortodoxă Română în anul 2008 și se face pomenirea lui în ziua de 1 septembrie.

Al doilea hram al mănăstirii este papucelul Sfântul Efrem cel Nou. Sfântul Efrem (Constantinos Morfis după numele de botez) s-a născut în orașul grecesc Trikala pe 14 septembrie 1384 (de ziua Sfintei Cruci). La 14 ani a plecat la mănăstirea Bunavestire, de pe Muntele Neprihăniților părăsind casa părintească, mama văduvă și cei 7 frați, fugind din calea turcilor. În anul 1424, turcii, invadând mănăstirea, au omorât cu sabia toți călugării. Sfântul Efrem era atunci în peșteră, sus în munte și când s-a întors a găsit trupurile neînsuflețite ale monahilor. După un an, pe 14 septembrie 1425 (tot de ziua Sfintei Cruci), când Sfântul Efrem împlinea 41 de ani de viață și 27 de ani de aspră nevoință călugărească, a fost luat în robie de către turcii care au atacat mănăstirea de pe Colina Neprihăniților, iar ceilalți călugări din obștea sa au fost decapitați. Turcii l-au torturat de nenumărate ori și în multe feluri pe Sfântul Efrem, timp de 8 luni, sperând că-l vor face să se lepede de credința ortodoxă și să se facă musulman. Văzând că prin mulțimea chinurilor la care l-au supus, nu reușesc să-l convingă, turcii au hotărât să-l omoare și l-au spânzurat de un copac cu capul în jos (mai exact de un dud, care mai există și astăzi în acel loc), i-au străpuns trupul cu multe cuie lungi, de fier, apoi i-au înfipt în pânțele un tăciune aprins. În urma acestor chinuri cumplite, Sfântul Efrem cel Nou, Marele Mucenic, a murit pe data de 5 mai 1426, la vârsta de 42 de ani. Sfântul Efrem cel Nou, Marele Mucenic din Nea Makri, a fost canonizat și recunoscut oficial ca Sfânt de către Biserica Greciei în 1998, iar de către Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol, în 2011, pomenirea sa săvârșindu-se pe data de 5 mai a fiecărui an, iar aflarea Sfintelor sale Moaște se prăznuiește pe data de 3 ianuarie a fiecărui an.

Casian/Grădina: Acces dinspre Târgușor: DJ222 / DC80

Mănăstirea „Sf. Ioan Casian”

Descriere: Este situată în apropierea localității Casian, pe teritoriul administrativ al comunei Târgușor, fiind construită în anul 2001. Complexul este format dintr-o biserică, ridicată din piatră gălbuie, două corpuri administrative cu camere pentru locuit și sala de mese. Cele două corpuri sunt construite în mod identic, având la parter câte o terasă acoperită, trei coloane și trei arcade, iar la etaj un balcon acoperit cu o șarpantă triunghiulară, cu acces din exterior pe o scară din lemn. În apropiere se află peștera „Sfântul Ioan Casian”, amenajată sub formă de chilie, în trecut călugării folosind grotă ca locuință și spațiu de slujire liturgică.

Mănăstirea „Sfântul Ioan Casian” și Peștera Sfântul Ioan Casian”

Autor: Consiliul Județean Constanța

Cogealac: Acces dinspre Grădina: DJ226B

Mănăstirea Colilia

Descriere: Întemeiat cu secole în urmă de ciobani transhumați și purtând numele unei plante de stepă, satul Colilia, din comuna Cogealac, mai există astăzi doar în amintire.

Stabiliți prin anii 1880, germanii au fost pentru localnici un model de gospodărie și prosperitate. Între anii 1901-1934, germanii au înălțat o biserică romano-catolică, construcție impunătoare cu ziduri de piatră, devenită un simbol al așezării, iar din anul 1940, când germanii au părăsit Dobrogea, biserica a fost folosită de ceilalți locuitori.

Mănăstirea Colilia

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

În perioada comunistă, la sistematizarea rurală din 1968-1969, satul Colilia a fost propus pentru desființare și sub loviturile buldozerelor, a dispărut. Pe locul vechilor construcții se mai văd doar movile de moloz, fiecare movilă, o gospodărie, o familie aflată la răscruce. Odată cu satul și biserica a fost condamnată la pieire. S-au adus utilaje și s-a ordonat dărâmarea sfântului locaș. Dar, piatra sfințită nu a cedat, nu s-a produs nici măcar o fisură în vechile ziduri. Lăsat în părăsire, ciobanii au transformat locașul în adapost pentru animale. Biserica a rămas fără acoperiș, geamuri, uși, doar cu zidurile laterale.

În luna mai 2006, au venit aici patru maici care, cu binecuvântarea IPS Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, au întemeiat o obște monahală. Biserica cea mare a fost reparată și zidită în mai puțin de trei ani, sfințirea acesteia având loc în data de 21 noiembrie 2009, când mănăstirea și-a serbat pentru prima dată hramul. Biserica cea mare a mănăstirii este închinată "Intrării în Biserică a Maicii Domnului", hram prăznuit în data de 21 noiembrie.

Istria: Acces dispere Cogealac: DJ226A / DJ226

Mănăstirea „Sfântul Ilie” din Histria - Sf. Prooroc Ilie Tesviteanul

Descriere: Mănăstirea a fost construită în vecinătatea cetății Histria deoarece, conform părintelui stareț Ioil, „istoricul este legat de această cetate care a fost un centru creștin foarte dezvoltat, cu scaun episcopal, centru monahal, și șapte bazine paleocreștine. Am considerat că suntem datori să ridicăm un așezământ monahal în memoria înaintașilor noștri”.

Mănăstirea Histria a luat ființă pe 20 iulie 2004, piatra de temelie a bisericii mari fiind pusă trei ani mai târziu. De atunci au fost construite un corp de chilii și altarul de vară, se lucrează la construcția bisericii mari a mănăstirii, urmând să fie înălțat și un paraclis în cinstea Maicii Domnului. Obștea mănăstirii numără, în prezent, cinci viețuitori.

Mănăstirea „Sfântul Ilie” din Histria

Autor: Arhiepiscopia Tomisului

Biserica îngropată "Sfânta Treime"

Descriere: Biserica îngropată „Sfânta Treime” este unica în România din punct de vedere al arhitecturii și al tehnicilor de construcție folosite.

Monumentul datează de la începutul celei de a doua jumătăți a secolului al XIX-lea, perioadă în care Dobrogea se afla încă sub dominația Imperiului Otoman. Mai precis, începuturile frumosului lăcaș de cult se leagă de anul 1857, atunci când bulgarii care locuiau în sat au primit acordul autorităților otomane de a construi un lăcaș de cult ortodox.

Biserica îngropată „Sfânta Treime”

Autor: Arhiepiscopia Tomisului (Parohia Istria)

La fel ca în cazul altor edificii de cult creștin construite în această perioadă în Dobrogea, biserica bulgarilor din Istria trebuia să respecte niște reguli stricte de construcție impuse de otomani. Aceștia cereau clar ca biserica să nu fie mai înaltă decât geamia din zonă, să nu aibă turle, să nu fie prevăzută cu clopot și clopotniță, iar forma exterioară să nu indice că acolo ar exista un lăcaș de cult creștin. Astfel, s-a luat decizia de a „îngropa” biserica, pentru a crea în interior un spațiu mult mai mare, fără a încălca specificațiile otomane.

Lucrările de construcție a edificiului s-au încheiat în anul 1860. Biserica, a cărei pardoseli se află la 1 metru sub pământ, a fost sfințită 4 ani mai târziu, primind hramul "Sfânta Treime" și "Sfântul Mare Ierarh Nicolae".

Studiind structura clădirii, s-a constatat că pereții bisericii au fost ridicați cu piatră adusă din zidurile Cetății Histria, pe acea vreme monument arheologic nedescoperit încă de oamenii de știință (Cetatea a fost descoperită în 1914 de Vasile Pârvan).

Unic în toată lumea este sistemul de amplificare sonoră improvizat de cei care au construit biserica îngropată. În lipsa turlor care să răspândească și să amplifice sunetul, aceștia au încastrat în pereții bisericii 52 de amfore grecești, descoperite în portul Cetății Histria. În urma acestei invenții ingineresti, a rezultat un efect acustic absolut spectaculos, sunetele fiind propagate la fel de bine ca într-o catedrală.

Tavanul bisericii este susținut de șase trunchiuri de stejar ale căror capete se „sprijină” pe capitelurile unor coloane grecești aduse din Cetatea Histria.

Pereții interiori ai bisericii nu au picturi, sunt zugrăviți în alb, iar din loc în loc, mici orificii amintesc că acolo sunt „îngropate” amforele grecești.

Biserica îngropată „Sfânta Treime”

Autor: Arhiepiscopia Tomisului (Parohia Istria)

Catapeteasma bisericii are dimensiuni mici. Confectionată din lemn de stejar, aceasta este decorată cu icoane pictate de pictorul Ștefan Zahariev, adus din Imperiul Otoman. Artistul și-a pus semnătura pe toate icoanele bisericii, inclusiv pe cele două fresce aflate pe fațada bisericii și pe peretele frontal al altarului. Picturile nu au fost niciodată restaurate, păstrându-și în prezent culorile originale.

La exterior, biserica expune un amestec armonios între stilul creștin și cel oriental. Lăcașul de cult este zugrăvit complet în alb, iar fațada este construită în stil oriental, cu trei arcade.

Frumusețea și unicitatea Bisericii îngropate de la Istria au atras atenția autorităților române care pe data de 14 februarie 1967 au inclus lăcașul pe lista monumentelor arhitectonice de mare importanță.

Lungimea totală a rutei: aproximativ 422 km;

Durata: pentru durata în timp (de la...până la ...ore și min.), pentru fiecare obiectiv inclus în rută și nr.de km între obiective se va consulta site-ul electronic www.distanta.ro (unde se calculează timpii de parcurgere a distanțelor, în funcție de mijloacele de locomoție folosite de vizitatori);

Ruta include, la alegere: vizitarea cetăților antice, muzeelor, cramelor, servicii de alimentație, servicii de agrement, program folcloric, baze de tratament și SPA-uri, rezervații naturale:

- **Mangalia:** Cetatea Callatis; Zidul de apărare al orașului antic Callatis; Edificiul basilical de tip „sirian”; Cartierul extra muros; Necropola romano-bizantină; Mormântul creștin cu Psalmi; Muzeul de Arheologie „Callatis”; Mormântul cu papyrus; Mormântul princiar getic de la Movila Documaci; Herghelia și Hipodromul; Muzeul Marinei Române; Portul turistic „Mangalia - Marina”; Farul vechi; Monumentul Eroilor; Sanatoriul Balnear și de Recuperare Mangalia; Băile cu nămol, Centrele SPA; Lacul Mangalia; Izvoarele termale subacvatice „Iezerul Mangalia” și „Iezerul Comorova”; Rezervația naturală „Obanul Mare” și Peșterile „La Movile” și „Limanu”.
- **Limanu:** Rezervația Pădurea Hagieni.
- **2 Mai - Vama Veche:** Acvatoriul litoral marin Vama Veche - 2 Mai.
- **Stațiunile turistice Saturn, Venus, Cap Aurora, Jupiter, Neptun, Olimp - Mangalia.**
- **Neptun:** Pădurea Comorova; Parcul de aventură Comorova.
- **Comuna 23 August:** Crama „Domeniile Clos des Colombes”; Limanul Tatlageac.
- **Costinești:** Stațiunea turistică.
- **Techirghiol:** Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol; Baza de Tratament „Sf.Pantelimon” a Mănăstirii „Sfânta Maria”; Complexul Balnear și de Recuperare C.A.A. „Corpore Sano”; Băile Reci Techirghiol; Casa memorială „Mircea Eliade”, Grădina Botanică, Parcul Faleză Techirghiol, Statuia lui Techir, Centrul Cultural „Constantin Tănase”, Baza Nautică Techirghiol; Lacul Techirghiol; Lacul Zarguzon.
- **Tuzla:** Capul și Farul Tuzla; Aerodromul Tuzla.
- **Eforie Sud:** Statuia Tinerețea; Cazinoul Eforie Sud; Băile Reci; Complexul de recuperare medicală Vraja Mării.
- **Eforie Nord:** Lacul Belona; Spitalul Clinic de Recuperare, Medicină Fizică și Balneologie; Policlinica Balneară.
- **Agigea:** Sanatoriul Osteoarticular Dr. Vasile Climescu; Stațiunea Zoologică Marină „Prof. Ioan Borcea”; Rezervația Naturală „Dunele Marine”; Lacul Agigea.

- **Constanța:** Statuia poetului latin Ovidiu; Muzeul de Istorie Națională și Arheologie Constanța; Edificiul Roman cu Mozaic; Termele Romane; Zidul de incintă al Cetății Tomis; Parcul arheologic; Harta din mozaic cu Așezările Antice din Dobrogea; Mormântul pictat din Dacia Pontică „Cavoul Hypogeu”; Portul de agrement nautic „Tomis”; Muzeul de Artă; Muzeul de Artă Populară; Muzeul Marinei Române; Muzeul de Sculptură „Ion Jalea”; Complexul Muzeal de Științe ale Naturii (Delfinariul, Acvariul, Microrezervația Delta Dunării, Planetariul/Observatorul Astronomic, Expoziția de păsări exotice, Pavilionul de echitație); Teatrul de Stat; Teatrul pentru copii și tineret „Căluțul de Mare”; Biblioteca județeană „I.N.Roman”; Centrul Cultural Județean „Teodor T.Burada”; Casa de Cultură; Centrul Multicultural Educativ pentru Tineret „Jean Constantin”; Centrul de Excelență în Turism și Servicii „Tomis”; Clădirea Cazinoului și Faleza; Farul Genovez; Vila Șuțu; Parcul și Lacul Tăbăcărie; Stațiunea Mamaia; Lacul Siutghiol; Insula Ovidiu.
- **Murfatlar:** Ansamblul Rupestru; Rezervația naturală "Pădurea Fântânița"; Monumentul de la Straja; Lacul de Cretă; Conacul lui Mihail Kogălniceanu; Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație; Crama Vlădoi.
- **Cobadin:** Casa tătărească „Zulfie Totay”; Crama Viișoara.
- **Adamclisi:** Cetatea antică de la Adamclisi; Monumentul triumfal Tropaeum Traiani; Muzeul de Arheologie Adamclisi; Crama Frâncu; Crama „Domeniile Adamclisi” (Adamclisi); Pădurea Talașman.
- **Ion Corvin:** Fortificația poligonală din epoca romană.
- **Băneasa:** Rezervația naturală Pădurea Canaraua Fetii.
- **Ostrov:** Cetatea Durostorum; Cetatea Bizantină Vicina de pe insula Păcuiul lui Soare; Crama „Domeniile Ostrov”; Lacul Bugeac; Rezervația Naturală Pădurea Esechioi.
- **Oltina:** Cetatea romană Altinum; Dava getică Valea Dacilor Lacul Oltina.
- **Aliman/Rasova:** Peștera Caraciocola; Crama Alira; Crama Rasova.
- **Cernavodă:** Muzeul de Istorie și Arheologie Axiopolis; Cetatea Axiopolis; Crama Trantu; Podul „Anghel Saligny”.
- **Topalu:** Muzeul de artă „Dinu și Sevasta Vintilă”; Crama Darie.
- **Hârșova:** Cetatea și Muzeul Carsium; Canaralele din portul Hârșova; Celea Mare - Valea lui Ene; Dealul Baroi; Piatra cu capac.
- **Pantelimon/Târgușor:** Cetatea Ulmetum.
- **Gura Dobrogei:** Rezervația naturală Gura Dobrogei; Masivul Cheia; Peșterile La Adam și Liliecilor.
- **Casian/Grădina:** Atolii/Bănuții Dobrogei.
- **Cogealac:** Crama Histria.
- **Istria:** Complexul muzeal Histria (Cetatea și Muzeul Histria); Lacul Nuntași; Lacul Istria; Grindul Chituc.

Transport: autocar, microbuz, automobil, bicicletă, pedestru.

Localități de tranzit: Mangalia - Constanța - Murfatlar - Cobadin - Adamclisi - Deleni - Ion Corvin - Băneasa - Ostrov - Oltina - Rasova - Cernavodă - Topalu - Hârșova - Crucea - Pantelimon - Târgușor - Grădina - Cogealac - Istria.

Unități de cazare și de alimentație: - deoarece se modifică de la an la an, se va consulta site-ul Ministerului Economiei, Antreprenoriatului și Turismului, Secțiunea „Autorizare Turism”- Structuri Autorizate: Structuri de cazare/Unități de alimentație publică - acreditate.

Posibilități de agrement: turism nautic (bazele nautice, lacurile); turism sportiv (hergheliile, lacurile); turism enogastronomic (cramele), turism de aventură (Parcul de aventură din Pădurea Comorova - Neptun), turism de recreere (cluburile din stațiunile turistice).

Centre de informare turistică: Punctul de Informare Turistică din cadrul Centrului de Excelență în Turism și Servicii „Tomis” - **Constanța**; Centrul Național de Informare și Promovare Turistică - **Murfatlar**; Centrul Național de Informare și Promovare Turistică - **Cernavodă**; Centrul Național de Informare și Promovare Turistică - **Băneasa**; Centrul Național de Informare și Promovare Turistică - **Eforie Sud**; Centrul Național de Informare și Promovare Turistică - **Eforie Nord**; Centrul Național de Informare și Promovare Turistică - **Neptun-Olimp**; Centrul Național de Informare și Promovare Turistică - **Saturn**; Centrul Național de Informare și Promovare Turistică - **Jupiter**.